

SZIKRA

Lap: .....

Megjelent: .....

SÉTA A SÓGORRAL

Késő este megcsendült lakásomon a telefon. Alig néhány hete szerelték fel a készüléket, érthető, hogy mindig örömmel szaladok a kis aluminium-asztalkához. Azért bosszankodtam is, ki az, aki ilyen késő este zavar, úgy látszik nem tudja, az ember szeret aludni a munka után.

Sógorom hívott fel interurbán Kalocsáról

Vasárnap reggel érkezik a menetrendszerű autóbusszal, itt az ideje, hogy beváltsam régi ígéreteimet, megmutassam neki az új Budapestet. A nagy építkezések kezdetekor járt utoljára nálunk, otthonülő ember, nem szeret utazgatni, no, azt hiszem, reggeltől estig csodálkozhat majd.

Vasárnap kísétáltam a

Sztálin-téri autóbuszpályaudvarra.

A tetőtérre szorogtam, néztem, hogyan érkeznek egymás után a kocsik az ország minden részéből. Végre bejutott a kalocsai busz. Összeülekezünk a sógorral, megvártuk, míg a felvonón elszállítják a csomagját s ittunk egy kupicával az üvegfalú étteremben.

Lesétáltunk az új földalatti megállóig. A sógor alig győzte a sok látnivalót. Az utcákon óriási forgalom, autó autó hátán s noha vasárnap volt, itt is, ott is feltűnt egy-egy óriási távolsági-teherautó, átmenőben a városon. Kirrándulók ezrei siettek Buda felé, motoron, kerékpáron. — mondtam a sógornak. Öt perc sem telt el s már a

A földalatti állomásán

— Hü, itt délig kell majd várni — mondta a sógor.
— Ne hidd, úgy járnak a vonatok, mint a villám.

Egyik ötkocsis szerelvény a másik után dübörgött be az állomásra. Felpattantak az önműködő ajtók, egy éles csengőszó s a vonat már száguldott tovább. A negyedik szerelvényre mi is feljutottunk.

— Vigyázz

most megyünk a Duna alatti

Szél Kálmán-téren voltunk. Autóbuszra szálltunk, felmentünk a várba. A sógort alig tudtam elvonsozni a

Halászbástyáról. Szép, verőfényes nap volt, messzire lehetett látni.

— Ha a Parlament, meg a Lánchíd nem volna — mondta tréfásan —, nem is hinném, hogy ezt a Budapestet láttam valaha...

Mindenütt új házak emelkedtek, a porfir-borításokon csillogott a napfény.

Az új Nemzeti Színház

épülete a Lánchíd pesti hídfőjénél még innen, távolról is hatalmasnak látszott. Az Árpád-híd felett repülőgép keringett s a hídfőnél sorakozó óriási modern munkásházak tömbjeivel olyannak tűnt Obuda, mintha ott már egy másik város kezdődne.

Végigjártuk a várat, a volt királyi palota helyén emelt múzeumokat, képtárakat, megnéztük a kormányépületeket s újra autóbuszra szálltunk. A sógor erősködött, úgy menjünk, hogy a

Boráros-téri hídon

akar átjutni Pestre. Atrobogtunk az új hídon s kerülővel tértünk vissza a Dunapartra, a régi Korzó helyére, ahol az egyik üvegpavillonban olcsón megebédeltünk. Ebéd után az új Sportstadionba mentünk s hogy teljes legyen a sógor öröme, alkonyat előtt még úsztunk egy jót

a Dagály-utcai fürdő

óriási, kékszinű medencéjében.

Este visszakísértem a sógort az autóbuszhoz. Ragyogott a város a sok fénytől, egész fénykoszorú villódzott a tetők felett. S itt is, ott is, az új gyárak homlokzatán hatalmas vörös csillagok világítottak. Láttam, annyira meghatódott, hogy szólni sem tudott az úton, csak némán bandukolt mellettem. S mert csak a látnivalók egy kis töredékét tudtam megmutatni, hát abba maradtunk, nemsokára megint eljön vendégségbe Pestre.